

Poděbradští country tanečníci uspěli v Pardubicích

Když jsem se dozvěděl o úspěchu souboru country tanců při Základní organizaci Svazu postižených civilizačními chorobami v Poděbradech, hned jsem věděl, že to má na svědomí Milena Králová, mezi přáteli zvaná Mili. Bylo mi jasné, že ji musím vyhledat a v přátelském duchu „vyzpovídat“...

Text a foto: **Josef Bubeník**

Co se vlastně v Pardubicích událo?

Na sobotu 28. listopadu byl náš kroužek pozván na mezinárodní festival country tanců do Pardubic, na který se sjelo na pět set padesát účastníků. Tančili jsme mimo soutěž, protože jsme se nevešli do žádné oficiální věkové kategorie.

Ale já jsem slyšel, že jste mimořádně uspěli. Vysvětlíš nám to?

Možná má na tom podíl skutečnost, že jsme nesoutěžili a podali výkon, který na všechny diváky zapůsobil. Hlediště nás ocenilo frenetickým potleskem. Lidi v sále možná ohromilo i to, že věkový průměr našeho kroužku je přes 73 let. Naše členky a členové tančí s obrovskou chutí a zápalem. Moc se tím bavíme, a diváci to vidí a oceňují.

Kdo vás do Pardubic vlastně pozval?

Byl to ředitel festivalu, který o nás už něco ví. Začínáme být v tomto oboru známí. To nás samozřejmě těší. Měli jsme festival zahájit jako „předskokani“. To se také stalo a pan

► Tak tančí senioři z poděbradského souboru country tanců pod vedením Mili Králové (uprostřed)

ředitel reagoval na náš výkon tím, že nás požádal, abychom vystoupili ještě jednou na začátku odpoledního soutěžního programu. Tam se náš úspěch opakoval. Diváci ocenili, jak to ty babičky a dědové z Poděbrad dokáží „rozbalit“.

Jak dlouho už vlastně taneční soubor vedeš?

Soubor vznikl v únoru 2008, takže letos (*prosinec 2015, pozn. red.*) je to už sedm let soustavné práce. Je nás stále kolem třiceti, počet se mění podle zdravotního stavu jednotlivých členů souboru. Občas si někdo odskočí do nemocnice pro nový kyčel nebo koleno, ale po roce se vrátí a pokračuje.

Sleduji tvůj soubor už několik let, váš vzestup je obdivuhodný. Jsi na všechno sama?

Nejsem. Mám výborné spolupracovnice. Evu Volejníkovou, která se stará o hudbu a zastoupí mne, když je třeba a Marii Švejdrovou, která dává dohromady kroniku a natáčí nácvik a některá vystoupení.

Přemýšlíš o tom, jak vaše speciální pohybová aktivita působí na tanečnice a tanečníky?

Protože jsem se podstatný kus života profesionálně věnovala pohybové výchově, musím říci, že taneční druh, kterému se věnujeme, je pro seniorský věk ideální z hlediska všestranného rozvoje. Obsahuje hodně pohybu v intenzitě nižšího a středního stupně jako je chůze, poskoky, otáčení a další jednoduché pohyby. Jedná se o vytrvalostní námahu, protože vystoupení trvá kolem deseti minut a nácviky

hodinu týdně. Jsou tam emoce, je tam estetika, hudba, rytmus, radost z pohybu, součinnost všech tanečníků. Navíc se přitom cvičí pohybová paměť a prostorová orientace. Těžko lze pak stárnout... (*úsměv*)

Jak rozsáhlým repertoárem disponujete?

Umíme pětatřicet tanců. Ty jsem rozdělila do sedmi pásem, každé má pět až šest tanců. Pro pardubický festival jsme z časových důvodů museli vybrat jen čtyři tance. Vše si děláme sami, já mám na starost choreografii, člen souboru Jiří Říha upravuje hudbu přesně na časovou stopáž.

Tuším, že je o váš program zájem...

Jak se dostáváme do povědomí veřejnosti, tak pozvání přibývají. Už nepůsobil jen v Poděbradech a okolí, ale znají nás také v Praze, Mladé Boleslavi, Nymburce, Kolíně, Lysé nad Labem i jinde. Na veřejnosti jsme již zatančili devětadevadesátkrát, takže nás příště čeká jubilejní sté vystoupení.